

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/183/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513202776
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2513202776.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: DOLVAP, s.r.o., Priemyselná ulica, Varín, IČO: 31 594 786, proti žalovanej: M. Z., nar. XX.XX.XXXX, J. L. XXXX/XX, K., zastúpená advokátkou: Mgr. Zdenka Rusnáková, M. Waltariho 7, Piešťany, o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/3/2013-244 zo dňa 8. júna 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po citácii § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 1, 2, 4 a § 116 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že v prvom rade sa súd zamerlal na subjektívnu stránku odporovateľnosti - úmysel darcu-dlžníka ukrátiť veriteľa-žalobcu. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že dlžník -P. Z. darovacou zmluvou zo dňa 17.06.2011 daroval žalovanej svoj spoluvlastnícky podiel v 1/2-ici k 3-izb.bytu č.X na 2.poschodí v bytovom dome s.č.XXXX vchod č.X na ul. M. T. č.XXXX/X v K.. K uvedenému bytu prislúcha i spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, ako aj na pozemku. V čase uzatvorenia darovacej zmluvy ešte neexistoval žiaden obchodný vzťah medzi dlžníkom a žalobcom, pretože preukázateľne záväzkovo-právny vzťah medzi spoločnosťou H2O reality s.r.o., ktorej konateľom bol P. Z. a žalobcom vznikol až uzatvorením Zmluvy o výhradnom sprostredkovaní realitných služieb, ktorá bola žalobcom podpísaná 30.06.2011 a P. Z. 06.07.2011 (č.l. 57 súdneho spisu). Pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi P. Z. vznikla podpísaním zmenky dňa 30.01.2012. Z uvedeného nesporne a jednoznačne vyplýva, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy jednak neexistoval žiaden záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a P. Z. a taktiež neexistovala ani žalobcova pohľadávka. Nakoľko obchodný vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou H2O reality s.r.o. vznikol až po uzatvorení darovacej zmluvy medzi P. Z. a žalovanou a žalobcova pohľadávka vznikla až po 6 mesiacoch po uzatvorení darovacej zmluvy, logicky teda nemohol existovať úmysel P. Z. ukrátiť veriteľa.

V súvislosti s otázkou, či žalovaná mala vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa - žalobcu, súd odkazuje na odsek 40., pričom dodáva, že nakoľko neexistoval úmysel P. Z. ukrátiť svoj majetok, tak potom tento úmysel nemohol byť ani známy žalovanej a to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Súď ešte dodáva, že po vykonanom dokazovaní, najmä výsluchom žalovanej a svedkov (P. Z., S. N., S. Z., Z. Z.) bolo v spore preukázané, že žalovaná so svojím bývalým manželom v čase uzatvorenia darovacej zmluvy nežila v spoločnej domácnosti. Pokiaľ žalobca tieto svedecké výpovede spochybňuje a považuje ich za nehodnovné, keďže sa jedná o blízke a spriaznené osoby žalovanej, súď poukazuje na skutočnosť, že interné záležitosti rodiny a ich súkromia môžu preukázať hlavne príslušníci tejto

rodiny. Keď teda žalovaná nežila so svojim bývalým manželom v spoločnej domácnosti, keď navyše ich vzájomné vzťahy i v čase spolužitia boli narušené, nemohla mať vedomosť o finančných aktivitách svojho bývalého manžela. Poukazujúc na uvedené sa súd ďalšími skutočnosťami súvisiacimi s preukazovaním úmyslu dlžníka ukrátiť žalobcu ako aj s preukazovaním náležitej starostlivosti žalovanej nezaoberal, keďže nemal preukázaný úmysel P. Z. ukrátiť žalobcu, ktorý v čase uzatvorenej darovacej zmluvy ešte ani nebol jeho veriteľom a P. Z. nebol jeho dlžníkom. Poukazujúc na uvedené súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zmietol.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán sporu, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 115/03 z 3. júla 2003).

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnej žalovanej priznal plnú náhradu trov konania, teda v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku. S odkazom na § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku tvrdí, že prvoinštančný súd tým, že na vec neaplikoval rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 a tým, že dôkladne neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, za ktorú treba podľa názoru žalobcu považovať tento rozsudok, porušil ust. § 391 ods. 2 a § 220 ods. 3 Civilného sporového poriadku a tiež ústavný princíp právnej istoty. Podľa názoru žalobcu ust. § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka neviaže odporovateľnosť právneho úkonu dlžníka na ukrátenie uspokojenia konkrétnej vymáhateľnej pohľadávky. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 18. decembra 2002, sp. zn. 5Cdo 142/02 vyplýva, že pre aplikáciu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka je podstatným preukázateľným a objektívne daným dôvodom na úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, aj keď veriteľ v čase uzatvárania takéhoto úkonu nebol s dlžníkom (darcom) v právnom vzťahu, ak takýto úkon uplatňoval v lehote troch rokov od uzavretia odporovateľného úkonu (darovacej zmluvy). Tento názor žalobcu podporuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 549/2001 s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo 417/99, ktoré tvoria prílohu vyjadrenia žalobcu zo dňa 17.10.2016. Na tento judikát odkazuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 1751/2001. Ustanovenie § 42a Občianskeho zákonníka nemohol prvoinštančný súd vykladať tak, že dlžníkov právny úkon musí v čase jeho vzniku ukracovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, ktorý podáva odporovaciu žalobu, takisto z neho nevyplýva, že v čase keď blízka osoba mala poznať dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa pri vzniku právneho úkonu, musela existovať pohľadávka veriteľa, ktorý podáva odporovaciu žalobu, ale mohla existovať akákoľvek pohľadávka o ktorej zákon predpokladá, že o nej táto blízka osoba vedela, pretože predpokladá jej vedomosť o úmysle pre túto pohľadávku ukrátiť veriteľa. Práve táto vyvrátiteľná právna domnienka má uľahčiť právnu pozíciu veriteľa, pokiaľ blízka osoba nepreukáže, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať a to, že táto právna domnienka platí iba pre blízke osoby má práve zamedziť nejednoznačnosti pri dokazovaní. Vo vzťahu k náležitej starostlivosti žalovanej pri ktorej mala poznať úmysel darcu a ktorá mala byť predmetom dokazovania poukazuje na jej výpoveď na pojednávaní dňa 11.10.2016. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná sa týmito skutočnosťami vôbec nezaoberala v čase kedy prijala dar od bývalého manžela. Žalovaná mala vyvinúť pri podpise darovacej zmluvy aktívnu činnosť smerujúcu k zisteniu finančnej situácie bývalého manžela, teda aby zistila, či nie je dlžníkom. V celom spore však žalovaná nijak nepreukázala, že vyvinula nejaké úsilie k poznaniu úmyslu jej bývalého manžela ukrátiť veriteľa. Prvoinštančný súd v tomto smere žiadne dokazovanie nevykonal a ani nemohol, lebo žalovaná žiadne dôkazy na preukázanie vynaloženia náležitej starostlivosti nepredložila a postoj žalovanej bol pasívny. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že žalovaná vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu jej bývalého manžela - dlžníka takú činnosť, aby úmysel

dlužníka ukrátiť veriteľa spoznala, teda aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ďalej odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5Cdo 188/2010.

Podľa žalobcu aplikáciu rozsudku Najvyššieho súdu spis. zn. 5Cdo 142/2002 súdmi na podobné skutkové situácie možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, svoj názor opiera o rozhodnutia Okresného súdu Košice II spis. zn. 15C 57/2011 z 28.01.2015, rozsudok Okresného súdu Zvolen spis. zn. 6C 19/2008, rozsudok Okresného súdu Čadca spis. zn. 5C 4/2011 zo 04.03.2013, rozsudok Krajského súdu Žilina spis. zn. 11Co 152/2013, rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C 95/2013 a rozsudok Krajského súdu Žilina spis. zn. 11Co 407/2015. Ústavný princíp právnej istoty rozoberá rozsudok Krajského súdu Trnava spis. zn. 25Co 214/2015 v bode 34. odôvodnenia. S odkazom na § 365 ods. 1 písm. h) žalobca tvrdí, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď uzavrel, že v čase uzatvárania darovacej zmluvy nemohol existovať úmysel darcu ukrátiť veriteľa. Právne posúdenie prvoinštančného súdu v bode 42. je v rozpore s konštatovaním odvolacieho súdu zrušujúceho uznesenia č.k. 24Co 126/2015. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5Cdo 142/2002 jednoznačne vyplýva, že žalobca v spore nebol povinný preukazovať to, že úmysel P. Z. poškodiť darovacou zmluvou žalobcu bol daný a žalovanej známy už v čase uzatvárania darovacej zmluvy, aj keby žalobca a P. Z. v tom čase neboli v žiadnom právnom vzťahu, pretože v tom čase mal už P. Z. dlhy voči iným veriteľom a to pohľadávku SR - Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na základe vykonateľného rozhodnutia tohto úradu zo dňa 16.08.2010 vymáhateľná neskôr Exekútorským úradom Mgr. Stanislava Poláka, Nitra v exekučnom konaní č. EX 854/2012. S odkazom na § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobca tvrdí, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v otázke vzniku právneho vzťahu medzi žalobcom a bývalým manželom žalovanej ako dlužníkom. Skutkové zistenia prvoinštančného súdu sú v rozpore s konštatovaním odvolacieho súdu v danej veci. Uvedené tvrdenie odôvodňuje žalobca časovým sledom udalostí, ktoré uvádzal vo svojom stanovisku zo dňa 22.05.2014. Z emailovej komunikácie priloženej k tomuto stanovisku medzi žalobcom a P. Z. ako konateľom zaniknutej spoločnosti H2O reality s.r.o. Piešťany, prevádzkujúcej realitnú kanceláriu jednoznačne a preukázateľne vyplýva, že ešte pred dňom uzatvorenia darovacej zmluvy boli dojednané telefonicky a emailom zo dňa 01.06.2011 podmienky na uzatvorenie zmluvy o sprostredkovaní na predaj nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu. O tom hovorí časť emailu zo dňa 01.06.2011, ktorý je súčasťou spisu. Následne na osobnom stretnutí konanom v sídle spoločnosti H2O reality s.r.o. Piešťany dňa 16.06.2011 za prítomnosti obidvoch konateľov žalobcu boli obidvoma stranami dohodnuté podmienky na uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy. Túto dohodu potvrdil P. Z. v emaily zo dňa 17.06.2011. Dohodnutá bola aj výšky provízie sprostredkovateľa a predajná cena nehnuteľnosti, čo vyplýva z článku II. bod 1., 2. návrhu zmluvy o sprostredkovaní. Návrh vyhotovil P. Z. a bol žalobcovi zaslaný, teda žalobca ho meniť nemohol. Email zo dňa 17.06.2011 a zmluva o sprostredkovaní je zhodná s návrhom a sú súčasťou spisu. Z uvedeného vyplýva, že dňa 16.06.2011 bola medzi konateľmi žalobcu a P. Z. ako konateľom H2O reality s.r.o. Piešťany uzatvorená dohoda obsahujúca nielen všetky podstatné náležitosti zmluvy o sprostredkovaní v zmysle § 642 Obchodného zákonníka, ale aj základné pojmové znaky tejto zmluvy. Pretože pre uzatvorenie zmluvy o sprostredkovaní postačuje dohoda o jej podstatných obsahových náležitostiach a nie je vyžadovaná písomná forma, bola dňa 16.06.2011 preukázateľne uzatvorená zmluva o sprostredkovaní medzi žalobcom a sprostredkovateľom H2O reality s.r.o. Piešťany. Následným podpisom písomnej zmluvy o sprostredkovaní bola táto dohoda len potvrdená v písomnej forme. Tým je jednoznačne preukázané, že dňa 16.06.2011, teda pred dňom uzatvorenia darovacej zmluvy bol žalobca s darcom ako konateľom sprostredkovateľa v právnom vzťahu a toto tvrdenie odvodzuje z § 135a Obchodného zákonníka, pretože v prípade ak by P. Z. svojim konaním ako konateľ sprostredkovateľa spôsobil sprostredkovateľovi škodu, v zmysle tohto ustanovenia by žalobca mohol uplatňovať nárok sprostredkovateľa na náhradu tejto škody voči P. Z. vo svojom mene a na svoj účet. P. Z. vystavil dňa 30.01.2012 v prospech žalobcu vlastnú zmenku z dôvodu, že ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným vedel, resp. mal vedieť, že jeho úkonmi vykonanými menom spoločnosti spôsobil sprostredkovateľovi škodu, ktorá vznikla neoprávneným nakladaním časťou kúpnej ceny, ktorá bola kupujúcemu vyplatená ale nebola vyplatená sprostredkovateľom žalobcovi. Teda vedel, že jeho záväzok voči sprostredkovateľovi sa v prípade, že by si túto škodu za sprostredkovateľa voči nemu uplatnil sám žalobca, mohol stať jeho osobným záväzkom voči žalobcovi.

S odkazom na § 365 ods.1 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobca tvrdí, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov uvedených v bode 14., 15., 18., 20., 21., 23., 24., 25. a 27. k nesprávnym skutkovým zisteniam v otázke spolužitia žalovanej a jej bývalého manžela P. Z. v spoločnej domácnosti v čase podpisu darovacej zmluvy a o vedomosti žalovanej o finančných aktivitách jej bývalého manžela. Skutočnosť, že žalovaná a jej bývalý manžel - darca nežili v čase podpisu darovacej zmluvy v spoločnej domácnosti nemal súd preukázanú žiadnym písomným dokladom a mal ju preukázanú len výpoveďami

spriaznených osôb žalovanej, jej bývalého manžela a svedkov, ktorí sú všetci rodinnými príslušníkmi a teda spriaznené osoby, ktoré majú záujem na takom tvrdení. Podľa názoru žalobcu však existuje oprávnený dôvod spochybňovania hodnovernosti týchto dôkazov. Vzhľadom na nezrovnalosti vo výpovediach žalovanej, svedkov a nepravdivým čestným vyhlásením mal súd aplikovať pri hodnotení dôkazov uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5Obo 52/2010. Žalovaná tvrdila, že v čase podpisu darovacej zmluvy nežila v spoločnej domácnosti s jej bývalým manželom, i keď v tom čase boli manželia a bolo v spore preukázané, že manžel má ešte v čase sporu trvalý pobyt na adrese, na ktorej žije žalovaná. Tu dal do pozornosti rozpor v tvrdeniach o spolužití, žalovaná tvrdila, že spolu s jej bývalým manželom nežili spolu 6 rokov, matka žalovanej tvrdila, že bývalý manžel žalovanej mal prenajatý byt vo vedľajšom vchode 3, 4 roky a nežil v spoločnej domácnosti 4, 5 rokov, bývalý manžel P. Z. tvrdil, že v spoločnej domácnosti žili do roku 2007 až 2009 a synovia žalovanej vo svojich výpovediach nevedeli jednoznačne a hodnoverne popísať skutočnosti svedčiace o tom, že vzťah žalovanej a P. Z. bol v čase podpisu darovacej zmluvy neusporiadáný a že v tom čase nežili v spoločnej domácnosti. Poukázal na tvrdenia žalovanej na pojednávaní konanom dňa 11.10.2016. K čestnému vyhláseniu Ing. K. I. žalobca uviedol, že tvrdenia o dohode o plnomocenstve, ktorou bol údajne splnomocnený na zabezpečenie následného užívania a správu predmetného bytu, ako vyplýva zo samotnej dohody sú nepravdivé, pretože v tejto dohode nebol splnomocnený na zabezpečenie užívania bytu č. XX kde ako vlastník bol uvádzaný anglický občan p. K. sa bývalého manžela pýtal, či vie preukázať nejakým písomným dokladom svoje tvrdenia, že býva v byte vo vedľajšom vchode, na čo on odpovedal, že nájomnú zmluvu nemá, nevedel kto je majiteľom tohto bytu. Podľa jeho tvrdenia je to p. I. a p. K., pretože uvádza, že mal dohodu s týmito majiteľmi a podľa čestného vyhlásenia pána I. mal dohodu s ním.

Samotný fakt, či žalovaná a jej bývalý manžel žili v spoločnej domácnosti v čase podpisu darovacej zmluvy nie je podmienkou aplikácie rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 142/2002 na predmetnú vec. Ako dôkaz, že žalovaná vedela o finančnej situácii jej bývalého manžela poukazuje na jej výpoveď na pojednávaní konanom dňa 11.10.2016 ohľadom spoločného hospodárenia žalovanej a jej bývalého manžela. Poukazuje na základ dane žalovanej vyplývajúci z daňového priznania za rok 2011 a mesačné výdavky žalovanej vyplývajúce z výpisov jej účtu za rok 2011 jednoznačne dokazujú, že žalovaná nemohla hospodáriť, viesť spoločnú domácnosť a súčasne splácať hypotekárny úver bez účasti jej bývalého manžela, teda z dokladov jednoznačne vyplýva, že žalovaná nemala dostatočný príjem, aby platila všetky mesačné výdavky domácnosti a na tieto potreby musel významnou mierou prispievať aj jej bývalý manžel. Toto tvrdenie potvrdzuje aj výpoveď žalovanej na pojednávaní 11.10.2016. Z bankového účtu žalovanej boli uhrádzané v čase uzatvárania darovacej zmluvy pravidelné mesačné platby identifikované na jednotlivých výpisoch z účtu ako rodina Z.. Pravidelné mesačné inkaso v čase uzavretia darovacej zmluvy bolo identifikované na výpise ako P. Z., splátka hypotéky za rok 2011 žalovaná 6x, splátka 1x P. Z. a 5x chýba podpis. Na základe bodu 3. odvolania poukazuje opätovne na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 549/2001. Za predpokladu, že v čase podpisu darovacej zmluvy boli žalobca a darca v právnom vzťahu, je na strane žalovanej dôkazné bremeno, že napriek vynaloženiu náležitej starostlivosti nemohla spoznať úmysel darcu ukrátiť veriteľa. Ak by odvolací súd nevyhovел požiadavke na základe bodu 3. odvolania žalobca tvrdí, že na základe bodu 1., 2., 4. odvolania mal prvoinštančný súd z vykonaných dôkazov vyvodit' záver, že žalovaná a P. Z. žili v čase uzatvárania darovacej zmluvy v spoločnej domácnosti a teda nedá sa predpokladať, že žalovaná o finančnej situácii P. Z. nevedela. I v prípade, že by odvolací súd z vykonaných dôkazov usúdil, že žalovaná a P. Z. nežili v čase uzatvárania darovacej zmluvy v spoločnej domácnosti žalobca tvrdí, že žalovaná o finančnej situácii P. Z. vedela resp. musela vedieť a o tom, že o nej vedela svedčí aj samotné uzatvorenie darovacej zmluvy v prospech žalovanej po takmer šiestich rokoch podielového spoluvlastníctva. Výsledkom prevodu podielu P. Z. na žalovanú malo byť zabránenie možnosti predaja darovaného majetku v rámci exekúcie, hoci v tom čase voči iným existujúcim veriteľom. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobe žalobcu vyhovie a o trovách konania žiada rozhodnúť tak, že prizná žalobcovi náhradu trov konania.

5. Žalobca doplnil odvolanie proti rozsudku poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09.12.1999 spis. zn. 31Cdo 870/99, na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 1751/2001 a sp. zn. 21Cdo 1123/2001 ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 45/2006.

6. K odvolaniu žalobcu a k jeho doplneniu sa vyjadrila žalovaná prostredníctvom advokátky. Uviedla, že s rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasí v celom rozsahu, s názorom súdu prvej inštancie sa stotožňuje a má za to, že jeho právne a skutkové zistenia sú správne. Žalobca nijakým spôsobom neberie na zreteľ, že rozhodnutia, na ktoré poukazuje, sa netýkajú tej istej veci, skutkové okolnosti v jednotlivých

rozhodnutiach sú rôzne, skutočnosti, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie taktiež nie sú vo viacerých prípadoch ani podobné, a preto nie je možné tieto rozhodnutia aplikovať jednoznačne a v celom ich rozsahu na tento súdny prípad ako sa mylne domnieva žalobca. Rozhodnutia najvyššieho súdu nemajú povahu precedensov a súdne rozhodnutie nie je prameňom práva. Žalobca odôvodňuje odvolanie tým, že súd neaplikoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5Cdo 142/2002. Ani v tomto prípade však žalobca nevzal na zreteľ fakt, že sa nejednalo o totožný prípad, naviac žalobca si v rámci tohto rozhodnutia osvojil len niektoré jeho časti a nevzal na zreteľ ostatné súvislosti a ostatné závery dôležité pre samotné rozhodnutie vo veci. V predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd v SR vychádzal zo skutkového stavu, kedy síce odporovaný právny úkon bol urobený skôr ako bol uzavretý právny úkon medzi dlžníkom a žalujúcim veriteľom, avšak už v čase urobenia právneho úkonu bola zrejme existencia iných veriteľov. Z uvedeného je zrejme, že Najvyšší súd SR v tomto konaní mal úmysel dlžníka odôvodnený a preukázaný existenciou iných jeho veriteľov a teda mal za to, že úkon bol urobený v úmysle ukrátiť iných, hoci nežalujúcich veriteľov dlžníka. Toto však nie je možné aplikovať na daný spor, nakoľko skutkové zistenia nie sú rovnaké, pretože P. Z. nemal žiadnych iných veriteľov, s výnimkou dlhu vo výške 40,- eur voči Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, na ktorý s ohľadom pre jeho nepomer v hodnote nie je možné prihliadať a naviac sa jednalo len o formálne nezrovnalosti v ostatných úhradách zdravotného poistenia. Taktiež so žalobcom citovanej časti rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo 417/99 vyplýva, že je potrebná existencia iných veriteľov, pričom táto podmienka splnená nebola. K uvádzanému rozsudku naviac odporuje rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 540/2001 z ktorého vyplýva, že ten kto v dobe, kedy bol urobený napadnutý právny úkon nemal ešte pohľadávku voči dlžníkovi sa nemôže domáhať neúčinnosti tohto úkonu a to ani s poukazom na okolnosť, že dlžník konal v úmysle ukrátiť uspokojenie inej vtedy existujúcej pohľadávky. Žalobca neuvádza existenciu žiadnej inej pohľadávky, ani existenciu iných veriteľov P. Z., nakoľko žiadni takí neexistujú. Žalovaná viackrát počas súdneho konania uviedla akým spôsobom si overila, že P. Z. nie je dlžníkom. Úmysel P. Z. nemohol existovať, keďže nemal v tom čase veriteľov a teda nebol dlžníkom a žalovaná vyvinula aktívne úsilie pre prípadné odhalenie takéhoto úmyslu, čo bolo v rámci tohto súdneho konania preukázané. Je nepravdivé tvrdenie žalobcu, že postoj žalovanej bol pasívny. Žalovaná viackrát uviedla, že pred podpisom darovacej zmluvy sa informovala na svojho bývalého manžela v banke, či mu boli poskytnuté nejaké pôžičky, úvery, pričom banka uviedla jasné stanovisko, že nemá žiadne úvery a pôžičky ani žiadne iné evidované záväzky. Vzhľadom na spoločný register bankových informácií, banky sú povinne vzájomne informované, preto nebol dôvod, aby o takto poskytnutej informácii o tom, že P. Z. nemá žiadnu pôžičku, žalovaná akýmkoľvek spôsobom pochybovala. Žalovaná tiež na základe verejne dostupných internetových stránok zisťovala, či P. Z. nie je dlžníkom, pričom P. Z. nebol vedený ako dlžník na žiadnej zo stránok. Taktiež P. Z. v darovacej zmluve vyhlásil, že predmet darovania nie je zaťažený záložným právom, vecnými bremenami ani inými právami tretej osoby, ktoré by mali za následok obmedzenie disponovania s nehnuteľnosťami. Žalovaná teda vynaložila aktívnu činnosť a vynaložila náležitú starostlivosť s ohľadom na okolnosti daného prípadu a presvedčila sa o tom, že právny úkon neukracuje veriteľa neexistujúceho dlžníka. Žalovaná s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu P. Z. vyvinula takú činnosť a aktivitu, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý by tu v dobe odporovaného úkonu spoznala, tzn., aby o tomto úmysle sa dozvedela. Vzhľadom na to, že P. Z. veriteľov nemal, teda nebol dlžníkom a nemohol mať ani úmysel ukrátiť neexistujúcich veriteľov s ohľadom na skutočnosť, že P. Z. si v tom období kúpil nové auto značky BMW taktiež, že P. Z. ich spoločné deti brával na výlety, zahraničné dovolenky a lyžovačky, poskytoval deťom finančné prostriedky, keď si vypýtali, teda evidentne bol finančne zabezpečený ako aj s poukazom na skutočnosť, že darovaním podielu P. Z. predmetnej nehnuteľnosti došlo k vyňatiu jeho osoby z úveru, ktorý bol P. Z. a žalovanej poskytnutý na kúpu tejto nehnuteľnosti, teda sa zbavil aj svojho pasíva, považuje uvedenú aktivitu žalovanej za náležitú starostlivosť. Má za to, že žalovaná vynaložila všetko úsilie, ktoré od nej možno za daných podmienok požadovať. Nie je jasné akým iným spôsobom žalobca požaduje, aby žalovaná pátrala o prípadných dlhoch iných osôb z verejných zdrojov. V odvolaní ďalej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5Cdo 188/2010, opätovne sa nejedná o daný prípad. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza ďalšie rozhodnutia súdu rôznych inštancií, žalovaná zastáva názor, že jednotlivé citácie neodôvodňujú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nezakladajú žiaden odvolací dôvod, sú vytrhnuté z kontextu, pričom žalobca nezohľadňuje rozličnosť skutkového stavu jednotlivých rozhodnutí, naviac v prevažnej miere uvádza rozhodnutia okresných súdov a krajských súdov, ktoré ani nemuseli nadobudnúť právoplatnosť pokiaľ aj zo samotných citácií by malo ísť o tú istú právnu otázku za rovnakej alebo analogickej situácie, čo nie je dané. Naviac sám žalobca cituje a uvádza právne názory všeobecných súdov, ktoré nemajú charakter precedensu. Žalobca neuviedol žiadne rozhodnutie na základe ktorého odôvodňuje svoje odvolanie, v ktorom by sa jednalo o určitú

právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, žiadne z uvádzaných rozhodnutí nevychádzalo z rovnakého skutkového stavu a z rovnakých podmienok. Žalovaná má za to, že sa súd prvej inštancie sa neodklonil od právneho názoru odvolacieho súdu a neodklonil sa ani od ustálenej rozhodovacej praxe. Je jednoznačne preukázané, že obchodný vzťah medzi žalobcom a darcom P. Z. v čase uzavretia darovacej zmluvy neexistoval. Darovacia zmluva bola uzatvorená dňa 17.06.2011, zmluva o výhradnom sprostredkovaní realitných služieb bola žalobcom podpísaná dňa 30.06.2011 a spoločnosťou H2O reality s.r.o. za ktorú konal P. Z. dňa 06.07.2011. Tento obchodný vzťah teda vznikol až podpisom a uzavretím tejto zmluvy dňa 06.07.2011 teda až po uzavretí darovacej zmluvy. Navyše tento obchodný vzťah nebol uzavretý s P. Z., ale so spoločnosťou H2O reality teda nijakým spôsobom nezaväzoval priamo P. Z.. P. Z. mal so žalobcom právny vzťah na základe zmenky podpísanej až dňa 30.01.2012. Z uvedeného vyplýva, že v čase uzavretia darovacej zmluvy neexistoval žiaden právny vzťah medzi žalobcom a P. Z. a akékoľvek vzťahy vznikli až po uzavretí darovacej zmluvy, teda v čase uzavretia darovacej zmluvy nemohol ani existovať úmysel P. Z. ukrátiť žalobcu ako veriteľa. Konštatovanie, že P. Z. mal v tom čase už dlhy voči iným veriteľom je nepravdivé, nakoľko vtom čase mal P. Z. jediný dlh, teda jediného veriteľa a to Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pričom výška tohto dlhu bola 40,- eur. Z výšky tohto dlhu na zdravotnom poistení je možné predpokladať, že sa jednalo o formálnu nezrovnalosť vzniknutú pri platení a párovaní zdravotného poistenia. Je absolútne nelogické, aby ktokoľvek prevádzal svoj podiel na nehnuteľnosti s úmyslom krátiť veriteľa ktorému dlží 40,- eur. V takomto prípade sú dokonca správne poplatky za vklad nehnuteľností vyššie ako samotný dlh. Preto je jednoznačné, že dlžník, ktorého dlh je 40,- eur neprevedie svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti z dôvodu, aby sa vyhol zaplateniu tohto dlhu. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že s ohľadom na výšku dlhu nie je na tento dlh možné prihliadať. P. Z. v tom čase nemal žiadnych iných veriteľov. Podľa žalobcu zmluva o sprostredkovaní bola uzavretá dňa 16.06.2011 a to na základe komunikácie žalobcu a spoločnosti H2O reality s.r.o. Žalobca uvádza, že na osobnom stretnutí dňa 16.06.2011 boli dohodnuté podmienky na uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy, pričom však toto tvrdenie žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. Žalobca do podania odvolania ani nenamietal a nepopieral uzavretie zmluvy o sprostredkovaní písomne, teda vznik tohto vzťahu podpisom zmluvy. Žalobca síce tvrdí, že došlo k dohode o výške provízie sprostredkovateľa a predajnej cene nehnuteľnosti na tomto osobnom stretnutí, uvedené však nijakým spôsobom nepreukázal, nakoľko email zo dňa 17.06.2011 od P. Z. nijakým spôsobom nepreukazuje o akú vzájomnú dohodu sa jedná, čo bolo jej predmetom, čoho sa týka, v akom rozsahu a či sa vôbec týka nejakej sprostredkovateľskej zmluvy. Tvrdenie žalobcu, že dňa 16.06.2011 boli dohodnuté všetky podstatné náležitosti zmluvy o sprostredkovaní a základné pojmové znaky sú nepodložené. Žalobca dňa 20.06.2011 tento návrh zmluvy o sprostredkovaní dokonca pripomienkoval, čo preukazuje žalobcom predložený email z tohto dňa. Z uvedeného vyplýva, že v tom čase prebiehali rokovania o uzavretí zmluvy, jej podmienok a ostatných náležitostiach vrátane podstatných náležitostí, pričom obe strany mali možnosť do tejto zmluvy zasahovať, upravovať a pripomienkovať ju. K uzavretiu zmluvy došlo až po odsúhlasení pripomienok podpisom dňa 06.07.2011. Tvrdenia žalobcu týkajúce sa dôvodu prečo P. Z. vystavil v prospech žalobcu zmenku sú len pocitovými vyjadreniami, ktoré nie sú podložené, preukázané, preto sa na ne nemôže prihliadať.

Žalobca opätovne namietá skutočnosť, že žalovaná v čase podpisu darovacej zmluvy nežila s P. Z. v spoločnej domácnosti. Žalobca namietá, aby skutočnosť či žijú osoby v jednej domácnosti preukázali práve osoby, ktoré žijú v jednej domácnosti. Cudzie osoby o takejto skutočnosti nemôžu mať žiadnu priamu vedomosť. Bolo preukázané, že P. Z. mal v užívaní iný byt do ktorého sa odsťahoval. Dostatočne bolo preukázané, že P. Z. nežil so žalovanou v čase podpisu darovacej zmluvy v spoločnej domácnosti. Žalobca bezdôvodne spochybnil akékoľvek predložené dôkazy, pričom bezdôvodne popiera ich hodnovernosť v snahe presvedčiť súd o svojej pravde. Žalobca v odvolaní uvádza rozpory v tvrdeniach o spolužití, pričom však vety sú vytrhnuté z kontextu, nie sú citáciami, žalobca sa len snaží bagatelizovať jednotlivé výpovede. Žalovaná viackrát jednoznačne potvrdila odkedy nežila s P. Z. v spoločnej domácnosti. Je o tom zápisnica z pojednávania zo dňa 03.09.2014 ako aj zo dňa 21.03.2017. Žalobca presvedčuje súd, že sa jedná o nepravdivé čestné vyhlásenie pána Ing. K. I., avšak neodôvodnene konkretizoval a nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia. Tvrdenie žalobcu, že z písomnej dohody o plnomocenstve nevyplýva, že by Ing. K. I. bol splnomocnený na zabezpečenie užívania nehnuteľnosti, uvádza, že vzhľadom na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní, že Ing. K. I. bol splnomocnený na zabezpečenie užívania nehnuteľnosti a predtým aj na uzavretie kúpnej zmluvy tejto nehnuteľnosti si tento dôkaz vyžiadal sám žalobca. Žalobca popiera skutočnosť, že P. Z. žil v tomto byte tým, že nebola uzavretá písomná nájomná zmluva. Skutočnosť, že P. Z. nemal uzavretú písomnú zmluvu alebo zápisnicu o nájme bytu a napriek tomu byt užíval na základe ústnej dohody neznamená, že tento byt neužíval tak, ako bolo preukázané. Ak P. Z. nevedel meno vlastníka bytu, nejde

o rozpor, ale len potvrdzuje tú skutočnosť, že byť užíval na základe dohody s pánom I., ktorý konal v mene pána K.. V prehlásení p. I. uvádza, že v priebehu roka 2010 poskytol predmetný byt do užívania pánovi P. Z.. Tvrdenie žalobcu, že žalovaná nemala dostatočný príjem nie sú pravdivé, navyiac takáto skutočnosť by neznamenal, že na jej domácnosť prispieval práve bývalý manžel. Žalobcom opätovne uvádzané tvrdenie ohľadom trvalého príkazu je bezpredmetné, nakoľko variabilné symboly boli pridelené k jednotlivým úhradám v čase kúpy

bytu. Žalobca cituje rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 549/2001, pričom vytrhol viaceré vety z kontextu. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové a ďalšie relevantné argumenty ani podklady. Žalobca uvádza, že v zmysle § 153a Obchodného zákonníka si mohol uplatňovať nárok sprostredkovateľa na náhradu škody voči darcovi vo svojom mene a na svoj účet priamo voči darcovi, teda už darca bol dňa 16.06.2011 potencionálnym dlžníkom, toto tvrdenie nie je pravdivé, pretože žalobca pri výklade tohto ustanovenia opomenul skutočnosť, že v prvom rade je potrebné preukázať, že P. Z. ako konateľ spôsobil spoločnosti H2O reality škodu. Vznik škody nie je preukázaný, žalobca nedefinoval aká škoda mala spoločnosti H2O reality vzniknúť, ani neuviedol súvislosť s konaním P. Z., neosvedčil existenciu vzniku škody, nepreukázal, že porušil povinnosť a že existuje príčinná súvislosť, dokonca nešpecifikoval ani škodu. Tvrdenia žalobcu, že P. Z. bol potenciálnym dlžníkom veriteľa sú nepravdivé, nepodložené a predčasné, nakoľko P. Z. nebol osobou zodpovednou za záväzok ani subsidiárne ani akcesoricky zodpovednou osobou, nie je možné na daný spor aplikovať ani súdne rozhodnutia, ktoré žalobca uvádza v doplnení odvolania. Navrhla preto napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 499/2011, na nález sp. zn. I. ÚS 564/2012. Žalobca tvrdí, že pri porovnaní rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 v predmetnej veci sú splnené obidva potrebné znaky, rovnaká právna otázka a analogická skutková situácia. Žalovaná tvrdí, že dlh P. Z. voči Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nemôže prihliadať kvôli jeho výške a dôvodu, pretože údajne išlo o formálne nezrovnalosti, na tieto svoje tvrdenia však nepredložila v konaní žiadne dôkazy. Tento údajne bezvýznamný dlh bol aj vymáhaný v exekučnom konaní spolu s ďalším exekučnými konaniami ešte ku dňu 20.9.2017. Nie je vylúčené, že v tom čase mal P. Z. viac dlhov, na ktoré nemali jeho veritelia ešte exekučný titul. Žalobca vedel preukázať existenciu uvedenej pohľadávky. Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovanej, že bolo preukázané aktívne úsilie žalovanej pre odhalenie prípadného úmyslu darcu, ktoré v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané. Žalovaná uvádza nové skutočnosti, údajné vlastníctvo darcu nového auta značky BMW, je potrebné zobrať do úvahy ust. § 182 Civilného sporového poriadku, ktorým bolo vyhlásené dokazovanie za skončené a nie je splnená ani jedna podmienka uvedená v § 366. Jednoznačným dôkazom, že dňa 16.06.2011 došlo k uzavretiu zmluvy o sprostredkovaní je email P. Z. zo 17.06.2011, v ktorom P. Z. uvádza, že posla návrh zmluvy o sprostredkovaní, pričom prílohou tohto emailu je PDF súbor s názvom Zmluva o výhradnom zastupovaní realitných služieb, ktorý bol písaný 16.06.2011. Argumentácia, že zmluva nebola 16.06.2011 uzavretá, neobstoí, pretože z týchto pripomienok je zrejmé, že sa netýkali podstatných obsahových náležitostí zmluvy. Tvrdenie žalovanej, že bolo preukázané, že P. Z. mal v užívaní iný byt je nepravdivé, pretože žiadny jednoznačný dôkaz o tejto skutočnosti sa okrem zhodných tvrdení blízkych osôb a preukázateľne nepravdivého čestného vyhlásenia p. Ing. K. I. v spise nenachádza.

8. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná prostredníctvom advokátky. Žalobca uvádza, že nie je vylúčené, že mal P. Z. viac dlhov. Tieto tvrdenia žalobcu sú nepodložené, vykonštruované a účelové, pretože P. Z. nemal žiadnych iných veriteľov s výnimkou dlhu vo výške 40,- eur voči Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Skutočnosť týkajúca sa vlastníctva automobilu značky BMW uvádzala žalovaná už v priebehu konania. Čo sa týka uzavretia zmluvy o sprostredkovaní, v prípade, že predmetná zmluva o sprostredkovaní bola uzavretá ústne už pred jej podpisom musela by byť táto skutočnosť zachytená v písomnom vyhotovení. Obchodný vzťah medzi žalobcom a darcom v čase uzavretia darovacej zmluvy neexistoval. Žalobcove tvrdenia týkajúce sa ďalšej emailovej komunikácie považuje za bezpredmetné.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že

odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc prítom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na určenie neúčinnosti darovacej zmluvy voči žalobcovi č. V1449/12 ktorou P. Z., ako darca daroval žalovanej, ako obdarovanej spoluvlastnícky podiel 1 ku nehnuteľnostiam v katastrálnom území K., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako - byt č. X vo vchode č. X na 2. poschodí bytového domu so súpisným číslom č. XXXX, spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/128- zastavené plochy a nádvoria o výmere 1557 m², spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na CKN parcele č. 10165/143 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1063 m² a spoluvlastnícky podiel 9379/659518 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu so súpisným č. XXXX na parcele č. 10165/128. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, pretože v čase uzavretia darovacej zmluvy neexistoval žiaden záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a P. Z., zároveň neexistovala ani žalobcova pohľadávka a preto nemohol existovať úmysel P. Z. ukrátiť veriteľa. Žalobca v odvolaní dôvodil, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to tým, že súd neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe a porušil ústavný princíp právnej istoty; nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorý uzavrel, že v čase uzatvárania darovacej zmluvy nemohol existovať úmysel darcu ukrátiť veriteľa; namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v otázke vzniku právneho vzťahu medzi žalobcom a bývalým manželom žalovanej ako dlžníkom žalobcu ako aj v otázke spolužitia žalovanej a jej bývalého manžela P. Z. v spoločnej domácnosti v čase podpisu darovacej zmluvy a o vedomosti žalovanej o finančných aktivitách jej bývalého manžela.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Podľa § 220 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

15. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

16. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a

rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania/strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

18. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadreného v čl. 2 ods. 2 základných princíпов. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne sú nimi aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, ak pôjde o aplikáciu úniijného práva, tak aj Súdny dvor Európskej únie so sídlom v Luxemburgu. Sporové strany legitímne očakávajú, že spor bude rozhodnutý v obdobnej skutkovej a právnej situácii rovnakým spôsobom, a to najmä v situácii, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia, čím sa majú na mysli predovšetkým rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Výnimočné postavenie medzi rozhodnutiami majú rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR. V prípade, ak strana argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych orgánov, eventuálne rešpektovaným názorom právnej vedy, je potrebné v odôvodnení rozhodnutia najskôr zaujať stanovisko k otázke, či ide o relevantnú argumentáciu a následne posúdiť, či sa jedná skutočne o ustálený právny názor alebo skôr o názor

výnimočný, ktorý z ustálenej rozhodovacej praxe vybočuje. Ak súd dospeje k záveru, že v prejednávanej veci nastala typická situácia riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, má možnosť v odôvodnení rozsudku jednoducho odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Pokiaľ sa však chce od takejto praxe odkloniť, je jeho zákonnou povinnosťou dôkladne vysvetliť, z akých dôvodov nemožno v prejednávanej veci akceptovať stranou prezentovanú súdnu prax. Odklon od ustálenej praxe pritom môže byť odôvodnený rozdielnosťou skutkového stavu, ale aj vývojom právneho názoru. Bezvýnimočne však platí, že odôvodnenie odklonu musí byť dôkladné a presvedčivé.

19. Ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská a rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (pozri bližšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Cdo 158/2007, sp. zn. 4Cdo 95/2007, sp. zn. 5Cdo 87/2017, sp. zn. 6Cdo 21/2007).

20. Z obsahu podania žalobcu zo dňa 22.5.2014 (č. I. 46 spisu) vyplýva, že žalobca v ňom predstrel právnú argumentáciu týkajúcu sa jeho aktívnej legitímácie vo vzťahu k výkladu § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.12.2002, sp. zn. 5Cdo 142/02. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádza citované rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu svojho stanoviska pri výklade a aplikácii príslušného ustanovenia vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu zvlášť za situácie, že aj žalobca v konaní opakovane rozoberá túto problematiku s poukazom na súdnu prax. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore a hoci odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozsiahle, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podanie žalobcu a neposkytol mu žiadnu repliku na ním predstretú právne otázky týkajúce sa aktívnej legitímácie žalobcu s poukazom na ním uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom a tým tiež bola naplnená dôvodnosť odvolacej argumentácie žalobcu.

21. Žalobca v odvolaní namietal, že súd neaplikoval rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 a tým, že neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe (za ktorú treba považovať uvedený rozsudok) porušil ust. § 391 ods. 2, § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a tiež ústavný princíp právne istoty.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 18. decembra 2002 sp. zn. 5Cdo 142/02, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 63/2004 dospel k záveru, že pre aplikáciu § 42a Občianskeho zákonníka je podstatným preukázateľným a objektívne daný dôvod na úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, aj keď veriteľ v čase uzatvárania takéhoto úkonu nebol s dlžníkom (darcom) v právnom vzťahu, ak takýto nárok uplatnil v lehote troch rokov od uzavretia odporovateľného právneho úkonu (darovacej zmluvy) a je objektívne preukázané, že obdarovaný takýto úmysel za daných okolností pri náležitej starostlivosti musel poznať.

23. Aktívne legitímovaným na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorému dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je potrebné rozlišovať medzi subjektívnou stránkou odporovateľnosti právneho úkonu vyplývajúcou z § 42 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou je úmysel dlžníka ukrať veriteľa (t.j. svojím právnym úkonom úmyselne nastoliť taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku) a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu, a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legitímáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrať veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní o jeho odporovacej žalobe, t.j. pre posúdenie, či žalobca je nositeľom práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu. Ak by v čase rozhodovania súdu pohľadávka veriteľa ešte nebola alebo už nebola vymáhateľná, nebola

by daná aktívna legitímácia na podanie odporovacej žaloby. Rovnako by táto aktívna legitímácia na podanie nebola daná ani v prípade, ak by právny úkon dlžníka urobený v úmysle veriteľa neukracoval v čase rozhodnutia súdu uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pretože by tu bol dostatok iného majetku umožňujúceho uspokojenie veriteľa (pozri bližšie rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 32/03 z 31.3.2005).

24. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe, v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 142/02 z 18.12.2004. Tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom neodôvodnil, t. j. neuviedol z akých dôvodov neakceptoval v prejednávanej veci žalobcom prezentovanú súdnu prax.

25. Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom sa dôsledne neriadil príslušnými zákonnými ustanoveniami a zákonným spôsobom nepostupoval podľa ustanovenia § 220 ods. 2, ods. 3 Civilného sporového poriadku pri písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, keď sa súd prvej inštancie nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu a nezdôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe žiadnym spôsobom.

26. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane závislého výroku o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

27. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, vyhodnotiť aktívnu legitímáciu žalobcu a následne posúdiť, či je objektívne preukázané, že obdarovaná úmysel ukrátiť veriteľa za daných okolností pri náležitej starostlivosti musela rozpoznať ako tvrdí žalobca. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princíпов Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

28. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

29. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).